

neskemasse deroppe paa Højen og Væver Hansens duvende Skikkelse mod den lyse Horisont. Han mindedes den Tid, da han var kommen herud under Guds frie Himmel, i Troen paa her at finde Menneskehjertet bevaret i dets oprindelige Renhed og Enfold, — og deroppe stod nu en Rænkernes og Bagtalelsernes kloge Mester og triumferede over ham! Han tænkte paa, hvordan han var draget ud for at præke Fredens og Kærlighedens Evangelium blandt Muldens Børn, — og deroppe stod nu Hadets Apostel, Barmhjertighedens Bøddel, og rakte sine blodrøde Hænder mod Himlen!

V

Først den næste Morgen blev Emanuels Sind saa roligt, at Hansine kunde tale til ham.

„Hvad har du nu tænkt at gøre?“ spurgte hun, da de efter Morgenbønnen sad ene i Dagligstuen.

„Jeg veed det ikke. Men vi maa jo bort herfra . . . der er ingen anden Udvej . . . Et lille Kald et eller andet Sted paa den jyske Hede eller i Klitterne vil man vel ikke nægte mig. Og jeg trænger til i Ensomhed at komme til Klarhed med mig selv.“

„Det skulde du ikke tænke paa, Emanuel.“

„Hvad mener du?“

„Du siger, at du trænger til at komme til Klarhed med dig selv. Men hvor kan du da tænke paa at blive Vejleder for andre. Selvom du virkelig kunde faa et andet Kald, saa vilde det dog snart blive det samme for dig der som her. Du vilde blive misfornøjet med dig selv og derfor ogsaa med andre og bare igen længes bort.“

„Men hvad vil du da, at jeg skal gøre?“

„Ja se, Emanuel . . . det nytter dog ikke, at vi længer vil gemme det for hinanden; vi kan jo ligesaa godt snakke rent ud om det . . . du trænger til for en